

nordiske Sølove, ligesom den er paabudt i flere fremmede Sølove, saasom den tyske, den franske og den hollandske. Naar det foreskrives, at Bodmeribrev skal udfærdiges, synes det fremdeles at være en naturlig Følge heraf, at Loven ogsaa angiver, hvad det skriftlige Dokument skal indeholde for at kunne gælde som Bodmeribrev. De Punkter, som i § 177 i denne Henseende opføres under 7 Numere, ville iøvrigt findes ikke at indeholde andet eller mere, end hvad Bodmeribrevets Bestemmelse ligefrem kræver; det turde derfor ikkun være nødvendigt at gøre nogle faa Bemærkninger ved enkelte Numere. At det skal betegnes, at det er Meningen at stifte et Bodmeriforhold med de deraf flydende Rettigheder og Forpligtelser, forstaar sig af sig selv; naar dette sker, anses det derimod ikke nødvendigt, som foreskrevet i den fjerde Sølovs § 126, jfr. den tyske Sølovs Art. 684, at de Omstændigheder, der have foranlediget Laanets Optagelse, omtales i Bodmeribrevet. Fremdeles er det en Selvfølge, at Laangiverens Navn maa opgives, da det følger af almindelig dansk Ret, at Bodmeribrev, ligesom andre Gældsbreve, kan overdrages til andre, er det ikke nødvendigt at udtale dette, eller ved at tilføje Ordene: „eller Ordre“. Til Hænderhaveren kunne Bodmeribreve ikke efter nugældende dansk Ret udstedes, og der er ikke fundet Anledning til i denne Henseende at gøre nogen Forandring; efter som Bodmeribreve ifølge de Omstændigheder, under hvilke de udstedes, og de Regler, der gælde med Hensyn til Fordringens Afhængighed af senere Begivenheder samt med Hensyn til Indsigelser imod deres Gyldighed, jfr. navnlig § 178, 2det Stykke, formentlig ikke let kunne blive egentlige Omsætningspapirer. Naturligvis maa det ansøres, hvad der skal betales til Kreditor, altsaa ikke blot Størrelsen af den laante Sum, men ogsaa den Præmie, der skal erlægges; nævnes den sidste ikke, kan der ikke forlanges mere end den opgivne Sum, selv om denne ikke maatte omfatte Præmiens Beløb. Skibet maa betegnes, ogsaa hvor ikke dette men kun Ladning forbydmes; det er nemlig en Forudsætning, at Ladningen føres frem netop med det bestemte Skib, hvilket er af Betydning med Hensyn til den af Kreditor overtagne Risiko. Af samme Grund maa den Rejse, hvorfor Laangiveren bærer Risikoen, angives, og den maa betegnes saa bestemt, ogsaa i Henseende til det Tidspunkt, paa hvilket den skal foretages, at derom ikke kan være Tvivl. Særligt med Hensyn hertil forlanges det i Art. 7, at der foruden Skiperens Underskrift, der selvfølgelig maa

have, skal angives Tid og Sted for Bodmeribrevets Udfærdelse. — At Parterne foruden de Poster, som nødvendigvis skulle ansøres i Brevet, kunne vedtage Optagelsen af andre Bestemmelser, er det overflødigt at udtale.

§ 178 indeholder i sit første Stykke den med Praksis og fremmede Sølove stemmende Regel, at Laangiveren kan forlange, at Bodmeribrevet udfærdiges i flere Eksemplarer. Om end Bodmeribreve ikke kunne anses som Omsætningspapirer i samme Forstand som Veksler og Konnossementer, er det dog af Interesse for Kreditor paa en let Maade, igennem Omsætning eller Forsendelse til en Befuldmægtiget af et Eksemplar af Bodmeribrevet, medens han selv beholder eller ad anden Vej eller paa anden Maade fremsender et andet Eksemplar, at kunne tilvejebringe Betingelsen for Bodmeribrevets Indfrielse paa Betalingsstedet, uden at være udsat for den Fare, som Forsendelsen kan medføre, naar der kun er udstedt det ene Eksemplar af Bodmeribrevet. Naturligvis gælde de andre Eksemplarer ikke mere, naar et er indfriet, forudsat, at de ere betegnede som forskellige Eksemplarer af samme Brev; ere de ikke dette, vil den godtroende Besidder af et Eksemplar derimod kunne gøre Fordring gældende efter samme, i alt Fald paa Stadeserstatning. Dette er Betydningen af Forstriften i den sidste Sætning i 1ste Stykke af § 178, forsaavidt det af den fremgaar, at de flere Eksemplarer af et Bodmeribrev skulle være betegnede som saadanne, ligesom det særlig med Hensyn til Bestemmelsen i sidste Stykke af § 183, foreskrives, at det skal angives, hvormange Eksemplarer der ere udstedte. Er der Strid mellem Hænderhaverne af forskellige Eksemplarer om, hvem der har den bedste Ret, maa den med Hensyn til Konnossementer givne Regel komme til Anvendelse, den nemlig, at den har Fortrinet, til hvem Overdragelse først er sket. — I det andet Stykke af § 178 er optaget den med tyske Sølovs Art. 687 og svensk Sølov af 1864 § 130 stemmende Regel, at der ogsaa imod den, til hvem et Bodmeribrev overdrages, kan gøres den Indsigelse gældende — og det ikke blot af den Betalingskyldige, men af enhver, som har Interesse i Sagen, navnlig andre Søpanthavere — at Bodmeribrevet ikke er gyldigt som saadant, idet Betingelserne for Bodmeribrev Optagelse efter §§ 174 og 175 ikke have været til Stede. Denne Regel, hvortil det efter Grundsetningen i Fdg. 9. Febr. 1798 vel i alt Fald turde være tvivlsomt, om man vilde kunne komme uden ud-